

На хвилину забіжу туди,
Де стоять задумані сади.
Скаже мама: «Сину, подожди... »
Але вже гуркочуть поїзди.

Вийду я із поля на перон,
Хвацько скочу в приміський вагон.
«Прощайте, неню, я вернусь! »
І махну рукою, і всміхнусь.

Попливе за вікнами вокзал,
Стрепенеться мати, мов лоза,
І розтануть у сльозі сади, —
Чи на мить, чи, може, — назавжди.
